

NINA LEKIĆ rođena u Postojni, Slovenija, državljanka je Republike Hrvatske. 2025. upisuje poslijediplomski sveučilišni (doktorski) studij Likovne umjetnosti na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Godine 2011. diplomirala je na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci, smjer kiparstvo, te stekla akademski naziv magistra primijenjene umjetnosti. Svoje znanje i vještine usavršavala je kroz brojne tečajeve i specijalizacije, s naglaskom na suvremenu umjetnost, dizajn i primjenu umjetnosti u obrazovanju. Trenutno radi kao umjetnički suradnik na Katedri za kiparstvo Akademije primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci. Sudjelovala je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama, radionicama i umjetničkim projektima u zemlji i inozemstvu. Djeluje u području likovnih i primijenjenih umjetnosti, članica je Hrvatskog društva likovnih umjetnika (HDLU) Rijeka.

Kontakt: nina.lekic@yahoo.com



V8, 2023., čelik/ akril, 47X38X23

Radno vrijeme: utorak, srijeda, petak: 17 - 20h
četvrtak, subota: 10 – 13h | nedjelja, ponedjeljak: zatvoreno

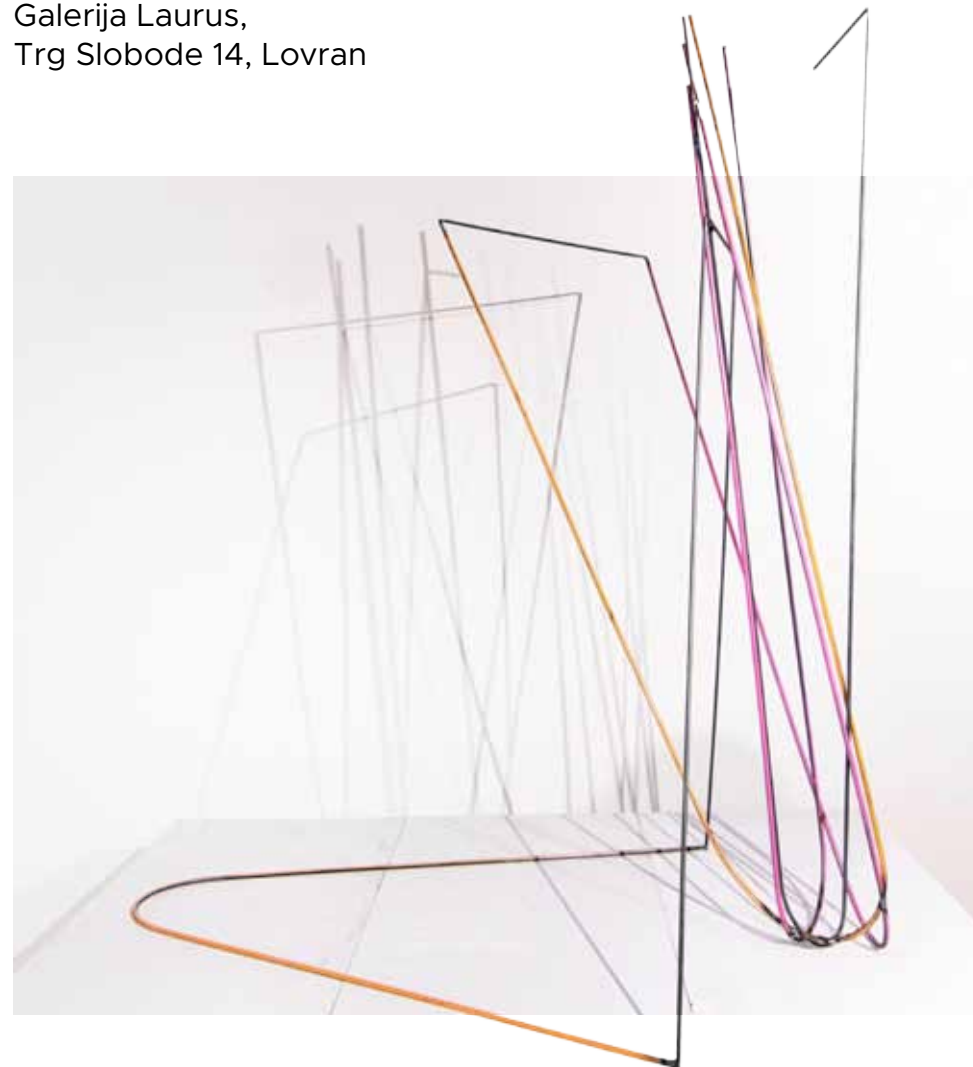
Izložba je dio programa ART- LAURUS 2025. Umjetnička organizacija P.A.L.
Program je financiran sredstvima Općine Lovran, Ministarstva kulture i medija RH i PGŽ-a.

21.08. – 11.09.2025.

NINA LEKIĆ

TIJELO MATERIJALA: LINIJA, MASA I DEKONSTRUKCIJA

Galerija Laurus,
Trg Slobode 14, Lovran



N 45°22.280', E 014°27.635', 2024., čelik/ akril, 172x165x75

Postav „**TIJELO MATERIJALA**“ otvara prostor promišljanju materijalnosti ne kao pasivnog sredstva, nego kao živog, promjenjivog entiteta čija linija, masa i dekonstrukcija oblikuju iskustvo prostora i percepcije. Materijal u suvremenoj skulpturi prestaje biti neutralni posrednik oblikovanja; on postaje autonomni subjekt s vlastitom težinom, otporom i memorijom. Njegova prisutnost nije reducirana na reprezentaciju, već postaje i polazište i ishod misaonog procesa. „Tijelo materijala“ razotkriva se kao prostorno, taktilno i konceptualno polje koje nadilazi granice objekta.

U prvoj skupini radova, konstruiranih od čeličnih šipki, linija funkcionira kao temeljna jedinica prostornog jezika. Čelik se pojavljuje kao reducirana gesta i istovremeno kao strukturalni kostur koji definira geometrijske odnose masa i praznina. Minimalizam ovih kompozicija nije odsustvo, nego misaona kondenzacija: svaka linija reducira se na nužno, svaka pozicija nosi preciznu semiotičku funkciju. Gustoća prostora nije derivat materijalne mase, nego refleksija misaonog principa – pročišćenog odnosa između forme, prostora i svjetla. U ovim linearno artikuliranim skulpturama odsutnost postaje jednako djelotvorna kao i materijalnost; praznine i međuprostori tvore nevidljive arhitekture koje usmjeravaju percepciju i kretanje promatrača. Suptilni koloristički akcenti destabiliziraju strogu redukciju, unoseći ritam i mikro-pomake unutar strogo definiranih odnosa. Modularna narav ovih radova omogućava dinamičnu adaptaciju rasporeda, otvarajući minimalizam prema nepredvidivosti prostorne situacije.

Druga skupina radova – skulpture od pigmentiranog i impregniranog stiropora u dijalogu s čelikom – problematizira i dekonstruira materijalnu supstancu. U ovoj morfologiji, tradicionalna funkcionalnost i materijalna semantika stiropora suspendirane su, pa materijal postaje punopravni nositelj boje, volumena i taktilne gustoće. Površine bilježe tragove procesa, slučajnosti i namjernih intervencija, gdje greške i nepredviđene pojave ne predstavljaju odstupanja od koncepta,

nego suautorski doprinose formi. Čelik u ovoj sintezi djeluje kao konstruktivni okvir i linearni kontrapunkt; arhitektonski crtež koji secira, dijeli i povezuje volumene, stvarajući napetost između meke materijalnosti stiropora i njegove hladne, čvrste prisutnosti. Rezultat je skulpturalno tijelo koje ne skriva svoju procesualnost, već je ističe kao integralni dio vizualnog argumenta.

Kontrapozicija dviju materijalnih logika – linearne prozračnosti i masivne taktilnosti – generira prostornu dramaturgiju. Promatračov pogled prelazi iz jedne u drugu materijalnu logiku, dok svjetlo i sjena posreduju te prijelaze, a prostor djeluje kao membrana koja povezuje različite materijalne identitete. „Tijelo materijala“ ovdje se pojavljuje kao višeslojni koncept: fizička prisutnost i procesualni entitet u jednom. Njegova forma nije fiksirana; ona pregovara s prostorom i pokretom promatrača. Materijal nije podloga ideji, nego ravnopravan partner u njezinom nastanku.

Ovi radovi ne manifestiraju završeni rezultat, nego privremeni balans između kontrole i otvorenosti, namjere i slučajnosti. Postav se može promatrati i kao istraživanje granice između minimalizma i brutalizma. Minimalizam se ovdje ne manifestira kao stroga askeza, nego kao otvoreni sustav koji prihvaća taktilnost, nesavršenost i grubost, dok brutalistička energija afirmira sirovost materijala i izražava njegovu unutarnju logiku. Kroz njihovu međusobnu izmjenu, radovi konstituiraju materijalnu topologiju – mapu odnosa u kojoj linija i masa funkcioniraju kao dva pola iste oscilacije.

U konačnici, „tijelo materijala“ ostaje otvorena kategorija: ono obuhvaća ne samo ono što vidimo, već i latentni potencijal materijala da se transformira, redefinira i preusmjeri svoje značenje. Ta otvorenost predstavlja temeljnu konstantu ovog postava – poziv promatraču da uđe u prostor gdje forma nije dogovorena činjenica, nego trajno pregovaranje između materijala, prostora i percepcije.

Nina Lekić

Mod XYZ, 2024., kombinirana tehnika, 50x32x29

